

Jezero

(Excerpt in Serbian)

Translated by: Jelena Budimirović

Contact of the translator: jelena.buda@gmail.com

1. poglavlje

Ukanc, 31. decembar, nedelja

»A vi ste policajac?«, pitala je žena od nekih šezdeset godina s vinskom čašom u ruci. Zapravo je rekla nešto kao: »Vi steplicajc...« Očigledno je već malo popila. »Kako neobično...«

»Neobično?«, upitao je. »Ljudima je često čudno moje ime, a zanimanje i ne baš.«

»Taras? Pa dobro, da, i Taras je malo čudno, ali znam nekoliko Tarasa, Tarasa Buljbu i... još neke, ali policajac...«

Zasmejala se, kao da je rekla nešto smešno.

»Ma nije on policajac«, rekla je žena koja im je prišla i položila ruku na Tarasovo rame.

»On je inspektor.«

I njoj je jezik malo zaplitaio, ono r u inspektoru se malo odužilo, što znači da je možda popila više od jedne čaše kuvanog vina, pomislio je Taras. Nikada nije podnosila alkohol.

»Čekaj, čekaj... Vi se niste ranije upoznali?«

Starija žena se napućila kao neka tinejdžerka, izgledajući pritom kao... pa, kao starija žena koja oponaša tinejdžerke.

»Ne, kad mi moj muž pokazuje samo svoje... mete, a moje nikad.«

Taras se nasmešio, trudeći se pritom da njegov osmeh izgleda neusiljeno, a onda pružio ruku starijoj gospođi.

»Taras Birska. Ako ikada dobijete kaznu za nepropisno parkiranje, slobodno me pozovite.«

»Tarase...«

»Ne prekidaj ga, Alenka«, rekla je žena i pružila ruku Tarasu i dalje praveći grimase. »Ne sreće žena poput mene svakog dana ovako zanosnog policajca. Ja sam Karin. Karin Prelec, supruga onog čoveka tamo što blešti...«, mahnula je rukom ka drugoj strani velike dnevne sobe, »on je kolega vaše žene. Ali vi to verovatno već znate. Kakav biste to policajac bili da ne znate?«

I počela je da se smeje, kao da je rekla nešto ne znam kako smešno. Taras se potrudio da se i sâm nasmeje. Alenka očigledno tu potrebu nije osećala.

»A Birsu? Ne poznajem nijednog Birsu.«

»Valtera Birsu ne znate?«

Žena je odmahнула glavom.

»Fudbalera? Člana reprezentacije.«

»Ah, ne pratim ti ja to. Nije ti to za mene. A kako to«, okrenula se ka Tarasovoj ženi »da se ti ne prezivaš Birsu ako si njegova žena?«

»Zato što nismo venčani, a mrzi me da objašnjavam da nismo. Ne mogu u ovim godinama da ga zovem dečko. Ali, Karin, sad ću morati malo da ga odvedem, ako dozvoljavaš.«

Karin se još jednom napućila, a Taras je pomislio da stvarno nema potrebe.

»Samo napred, ako nije muž, onda je njegova... koleginica.«

Pre ovog „koleginica“ napravila je kratku pauzu, kao da je morala da proguta pljuvačku.

»Pravi se da pričaš sa mnom«, rekla je dok ga je pod ruku vodila u drugi kraj sobe, ka većem društvu koje je stajalo pored malog pulta i očigledno se zabavljalo.

»Zato što?«

»Zato što će te stara veštica inače pojesti. Mogao bi da mi se zahvališ. Nego, zašto govoriš da si pandur?«

»Možda zato što jesam?«, rekao je ne skrivajući ironiju. »Ti nisi doktorka?«

»Jesam, ali sam i suvlasnica klinike. I ti jesi policajac, ali pre svega si inspektor, a to nije isto. Da si u tim godinama policajac, nas dvoje verovatno ne bismo bili zajedno. Bio bi sa nekom, šta znam, medicinskom sestrom.«

»Uh, danas nešto letimo visoko.«

»Visoko ili ne, to ne menja činjenice, koliko god se trudili da ih poreknemo. Ljudi imaju ambicije u životu. Neki više, neki manje. Neki ostaju policajci, a neke doktorke u ambulanti u nekoj selendri, ali ja ne, i ti ne...«

Taras se osmehnuo.

»Bez obzira na to što je moj pokojni otac bio bogat«, rekla je Alenka i pogledala ga ispod čela. »Ne moraš to da pominješ.«

»Jesam pomenuo?«

»Danes još nisi, hvala. On je bio moj otac, hvala bogu, i ja sam to što jesam, a ne ono što nisam. Šta me briga šta bi bilo kad bi bilo ili kad ne bi bilo.«

A to »kad bi bilo« slilo se u nekakvo »kadbilo«. »Zabole me baš.«

»Opa?«

»Jesam pijana?«

»Koliko si popila?«

»Jednu čašu kuvanog vina i sad ovo«, podigla je vinsku čašu koju je držala u ruci.

»Onda si pijana«, rekao je Taras, policajac inspektor Taras Birsa, kao fudbaler Birsa, i zagrlio je oko ramena. »Nazdravimo u to ime!«

Prišao je stočiću na kome su stajale čaše sa crvenim i belim vinom i sa žestokim pićima svih mogućih vrsta, i uzeo čašu koja se narandžastom tečnošću izdvajala od ostalih.

»Čemu ovde nazdravljamo?«

Ispred njih se pojavio sedokosi muškarac sa suvonjavom kosom i naočarima bez okvira, blago neobrijan, u belom džemperu i belim pantalonama. Dr Prelec je Tarasa uvek podsećao na Ričarda Brensona. I zubi su mu bili beli kao njegovi.

»Mogu li da se pridružim?«

U ruci je držao svoju čašu sa vinom, belim. Da li je belo izabrao da bi mu se slagalo sa džemperom?, pomislio je Taras.

»Pa, čemu nazdravljamo?«

»Trudna je«, rekao je Taras.

»Tarase! Naravno da nisam«, rekla je Alenka. »Zajebava.«

»Nazdravljamo tome što u životu imamo tu sreću da spadamo u jedan procenat stanovništva koji je pun ko brod«, rekao je Taras i podigao čašu.

»E, to. To je nešto čemu treba nazdraviti«, rekao je dr Prelec kucnuvši se. Ni on više nije bio trezan.

»A Tarasa zbog toga grize savest, pa onda trabunja«, rekla je Alenka.

»Ne, uopšte me ne grize. Samo da ne zaboravim.«

»Uf, što si naporan...«

Okrenula se ka stočiću s hranom i pročeprkala po poslužavniku na kome je ležalo još nekoliko kanapea.

»Za petnaest minuta će večera!«, povikao je za njom dr Prelec – Brenson, a Taras je samo odmahnuo rukom.

»Pusti je, nek pojede nešto da joj ne pozli.«

»A koliko je popila? Koliko dugo ste ovde? Petnaest minuta.«

Taras je pogledao na sat. Petnaest do šest, rekli bi u Ljubljani. Frtalj do šest tamo odakle je on.

»Sat vremena, ali nije u tome stvar. Ona ne podnosi alkohol. A osim toga, nas dvoje smo upali nenajavljeni i ne bih voleo da neko zbog nas ostane bez hrane.«

»Je l' ti se čini da bi to ovde nekome škodilo?«

Dr Prelec se blago okrenuo i rukom diskretno pokazao na društvo u prostoriji, a onda ponovio:

»Je l' ti se čini da bi to ovde nekome škodilo?«

Nekih dvadeset ljudi se zguralo u najveću prostoriju donjeg dela vikendice, koja je pak bila dovoljno velika da nisu morali da se zadržavaju u jednoj grupi, već su mogli i da se podele u grupice. Sa Alenkom i njim – dvadesetpetoro, ako je dobro prebrojao, a kod takvih stvari obično nije grešio. Sve sami stariji parovi, ako je dobro procenio, a i to mu je obično uspevalo. Profesionalna deformacija.

Dr Prelec se zagledao u svoju čašu i nekoliko trenutaka, čini se, razmišljao.

»Hoćemo napolje na jednu pljugu?«

»Da idem s tobom na pljugu?«

»Da, da... Znam da ne pušiš. Ja idem napolje na jednu, recimo, pljugu, a ti na svež vazduh osvežen dimom, i obojica imamo nešto od toga. Ajmo...«

Iza leđa gostiju skrenuli su ka vratima koja su vodila na malu natkrivenu terasu, dovoljno prostranu za veći drveni sto sa nekoliko stolica. Taras je zatvorio vrata, jednu od stolica povukao ka sebi i seo. Dva metra od njega padao je sneg. Ravnomerno i jako, ali nije bilo nešto hladno. Oko nule, pomislio je Taras.

»Lepo, a?«

Taras je klimnuo glavom.

»Već trideset godina imam ovu vikendicu. Ja sam prvi od svih ovih lekara koji ju je sagradio. Ali onda su došli i drugi i sad je ona ovde kao neka bolnica na kraju grada.«

Pogledao je Tarasa.

»Dovoljno si star da znaš to? Tu češku seriju?«

»Pane Sova i to?«

»To, to...«

Obradovao se kao da je Taras rekao bog zna šta. Gutljaj koji je otpio mu se od oduševljenja zaglavio u grlu i na kraju skoro ceo završio na stolu ispred njih.

»Jebote, znaš kad si star? Star si kada u društvu počneš da pričaš viceve, a niko te ne prati. Kažeš recimo Mujo in Haso, a oni te gledaju. Koji Mujo? Kakav sad Haso?«

Ponovo je uzeo čašu i otpio gutljaj, ovoga puta pažljivo.

»A kakav je sneg na Voglu?«

»Počeo je da pada kad smo krenuli i sad će ga biti dovoljno. Pre ga je jedva nešto bilo. Moralo je da se pazi na kamenje.«

»Sad će ga biti i za Žagarov jarak«, rekao je dr Prelc. »To volim. Poslednjom gondolom na Vogel, jedna rakija s nogu, pa kući... Na još jednu rakiju.«

Zasmejao se.

»Slušaj, Tarase, zašto vas dvoje večeras ne biste ostali ovde? Što biste po ovakvom vremenu vozili do kuće? Ostanite da se napijemo ko ljudi... jer životinje uvek znaju kad im je dosta«, i ponovo se zasmejao. »Dobro, makar mi ostali, ti možeš da pijuckaš svoj sokić.«

Taras je odmahnuo glavom.

»Daj bre, pa da sutra idemo malo na sneg. Tamo u šupi imam još jedne dodatne skije za trčanje i čizme...«

Pokazao je na kolibicu nekih dvadeset metara dalje, jedva vidljivu u mraku.

»Što se toga tiče, nema problema, jer svoje skije za trčanje zimi uvek držim u autu, kao i svu opremu.«

Od proleća do jeseni Taras je u prtljažniku svog sitroena držao sve za trčanje, što će reći patike, čarape, trenerku, majicu, peškir, a zimi sve za trčanje na skijama.

»Dogovorili smo se sa ćerkama da posle ponoći dođu do nas i da se zajedno prošetamo po staroj Ljubljani. Ako to svojim roditeljima obećaju dve dvadesetodogodišnjakinje, koje inače nikad ne viđaš, onda...«

»Da, onda nema druge«, rekao je dr Prelc. »A one studiraju, gde beše?«

»Obe u Beču, obe mikrobiologiju.«

»Da, onda stvarno nazdravlje hohštapleriji.«

Podigao je čašu, kucnuli su se i otpili po gutljaj, a onda je dr Prelc iz džepa pantalona izvadio praznu kutiju od cigareta i iz nje iščackao već smotan džoint.

»Poklon od studentkinja...«

Zapalio ga je, duboko povukao dim i zavalio se u naslon drvene stolice. Taras je osetio dim, koji se kroz vlažan vazduh u obliku malog oblaka podizao ka plafonu terase.

»Nadam se da je ovo u redu? Uvek zaboravim da si...«

»Policajac?«

»Pa to, kriminalista. Mislim na ovaj džoint, da li je u redu. To danas ionako svi rade.«

»Sve je u redu«, rekao je Taras. »Ionako nisam na dužnosti.«

»Hoćeš?«

Taras je odmahnuo glavom.

»A kako inače gledaš na to? Na legalizaciju i to?«

»Svejedno mi je.«

»Moraš imati neko mišljenje. To se tiče tvog posla.«

Bilo mu je svejedno. Ako je u svojoj sada već skoro četvrt veka dugoj karijeri išta naučio, onda je naučio to da mu, što se tiče stvari na koje ne može da utiče – a takvih je bilo jako mnogo – bude sasvim svejedno. Kriminal je konstanta. Određeni procenat ljudi uvek će skakati na mračnu stranu. Ako mu oduzmeš marihuanu, počće da prodaje amfetamine, kokain, heroin... muhare. I ako se sve droge legalizuju, oni će preći na krađu po prodavnicama. Uvek će nešto biti.

»Ne znam«, rekao je, »stvarno mi je svejedno. Osim toga, ja se bavim ubistvima, to je Odsek za krvne i seksualne delikte, a droge spadaju u Sektor za organizovani kriminal, Odsek za drogu«, izrecitovao je. »Ti si stručnjak za abdomen, ako se ne varam?«

»Da, za creva i tako to.«

Dr Prelec se zasmejao. Trava je očigledno hvatala.

»Šta znaš o plućima? Da li bi umeo da operišeš pluća?«

»Šta znam. Ako bi moralo, nešto bih već odsekao. Znam da ljudi ne bi smeli da puše.«

Zagrcnuo se i zakašljao, i onda kašljao neko vreme, a zatim se smejao, i to tako jako da su mu krenule suze. Skinuo je naočare i obrisao ih rukavom džemperu. Zapravo, pomislio je Taras, kada bi on odlučivao, marihuana bi ostala ilegalna. Kada piju alkohol, ljudi su makar druželjubivi, a posle dva dima trave čovek postaje svet za sebe. Smeje se sopstvenim šalama, recimo.

»Tvoja žena«, rekao je dr Prelec, »Alenka je okej. Mislim, uvek je bila okej, još kao studentkinja, a i sad je. Još uvek je super.«

Za šta ima da zahvali dobrim genima, pomislio je Taras. Kad bi se on kretao tako malo kao ona, ne bi ličio ni na šta, a njoj se još uvek tu i tamo dešavalo da joj se u restoranu obrate sa »ti«.

Alenka je bila lepa žena, čak i u četrdeset petoj. Kada je ušla u sobu, mogao si da vidiš kako su se muške oči okrenule ka njoj, a i ženske, sa zavišću. Njene prijateljice, njena generacija, bile su ili domaćice sa popriličnim viškom kilograma ili zagrižene sportistkinje, ljubiteljke ovog ili onog zdravog načina života, vegetarijanstva, veganstva, fanatičnog vežbanja joge... i premršave, prežilave, kost i koža, što bi rekao dr Prelec, nemaš za šta da ih uhvatiš. Alenka je imala dobru liniju i lepo lice pravilnih crta, nasred koga je štrčao šiljat nosić, koji je mogao da ugrozi tu skladnu lepotu, ali on ju je samo činio privlačnijom, ljupkom. I svetlu kosu srednje dužine, koja je leti postajala skoro potpuno plava, a sad je vukla na brinete. Kad ju je Taras upoznao, bila je ošišana skroz na kratko, nešto kao Pink kad je imala najkraću frizuru. I dugo je mislio da se farba u plavo, kao što se verovatno i Pink farba. Sad je već neko vreme puštala malo dužu kosu.

»Kratke frizure su za dvadesetogodišnjakinje«, govorila je. »U četrdesetim sa kratkom kosom izgledaš kao neka omatorela lezbejka.«

»Al' smo kresali tad, jebote baš jesmo. Ne možeš da veruješ kako brzo daju profesoru hirurgu. Ima nešto u tom belom mantilu.«

»I mesari ga imaju«, rekao je Taras.

»Mesari? Mesari?«

Zasmejao se, i kada je izgledalo da će prestati, još jednom, i još jednom. Nije mogao da prestane. Mesari, i he, he, he, i opet mesari, i he, he, he...

»Idemo ti na živce, je l' da, Tarase?«

»Ko, lekari?«

»Ne samo lekari«, rekao je Prelc i opet se zasmejao. »Svi mi hohštapleri, pokondirene tikve, buržoazija. Je l' tako da ti idemo na živce? Ali nema smisla, Tarase. Mi smo večni. A to je zato što nismo izbirljivi. Sve nam paše. Razmnožavamo se polno, vegetativno, i sa sadnicom ako treba. Zato povremeno regrutujemo nekog novog, novu krv. Tebe!«

Pokazao je prstom na njega i opet počeo da se smeje. Očigledno je džoint bio veoma dobar i veoma jak.

»Možda će doći dan«, oglasio se dr Prelc, koji je ipak uspeo da se smiri, pa se Tarasu učinilo da će opet promeniti temu, »kada Rajcu Prelcu žene više neće davati da ih kreše, možda, ali ovo još nije taj dan«, rekao je i dramatično uperio prst u nebo, odnosno u drveni krov iznad terase. »Vreme vukova impotencije i procurele prostate... Ali ovo nije taj dan.«

Povukao je novu porciju dima.

»Znaš to?«

»Gospodar prstenova?«

»Gospodar kurca palca«, rekao je dr Prelc. »Ej, Tarase?«

»Da.«

»Zašto ne ostanete večeras ovde pa da stvarno nešto popijemo? Tamo unutra je gomila nekih doktora nečega, ali ja sa njima nemam ništa. To su sami fah-idioti, poluproizvodi. Muka mi je od njih, idu mi na živce.« Nagnuo se ka Tarasu i šapnuo mu na uvo. »Je l' ti znaš da sam kresnuo baš sve njihove žene? Baš sve tamo unutra?«

Onda je nekako utonuo u svoju stolicu i nastavio mumlajući, kao da govori sam sebi, kao da razmišlja naglas.

»Mada, da budem iskren, a valjda smem da budem kad smo već sami. Jebote, imam šezdeset godina i taj dan se bliži. Neke te glupe studentkinje i medicinske sestre, a i klijentkinje, gledaju na mene kao na matorog picopaćenika. Taj drugi deo mi ne smeta, jer picopaćenik sam uvek bio i biću, ali ono matori... Kad startujem neku, već i sam sebi delujem kao neki perverznejak koji tamo s bombonama mami dete... Možda bih ipak morao nekako da se skrasim...«

Dohvatio je čašu i popio ostatak vina.

»Da se skrasim, Tarase, a?«

»Zar nisi već skrašen?«

Dr. Prelec je frknuo kao da je popio pokvareno vino.

»Tarase, da li smo nas dvojica prijatelji?«

Da li su? Prelec je bio više od deset godina stariji, Taras ga je upoznao kada je Alenka postala suvlasnica klinike, znači pre nekoliko godina, četiri možda, sretao ga je tamo, a onda su počeli da povremeno voze bicikle oko Ljubljane, tri-četiri puta su išli i na duže ture... što se verovatno radi sa prijateljima. A danas mu je i ženu upoznao.

»Jesmo, da.«

»Stvarno?«

»Stvarno.«

»Da li bi mi učinio jednu uslugu, onako profesionalnu, kao prijatelj prijatelju, ako bih te zamolio?«

»Kakvu uslugu?«

Prelec se zaustavio, pogledao praznu čašu i odmahnuo rukom.

»Jesi upoznao moju ženu?«

»Jesam.«

»Znaš li da je ona išla na olimpijadu? U Montreal 1976. Na onu, sećaš se, na kojoj je Nađa Komaneči dobila desetku. Prva na svetu! Trebalo je i da nastupi, samo da nije bilo jugoslovenske republičke kuhinje. Kao Džeki Stjuart... Znaš ko je Džeki Stjuart?«

»Znam. Vozač formule jedan iz sedemdesetih.«

Otvorila su se vrata i kroz njih je glavu pomolila Alenka.

»Ej, vas dvojica, večera je na stolu.«

Onda je izašla na terasu i pogledala u tamu. Sneg je padao sve gušće.

»Baš je napadalo«, rekla je i stresla se od hladnoće. Okrenula se prema Tarasu: »Tarase, ako hoćemo večeras kući, moraćemo da požurimo.«

Izgledalo je da se povratila. Opet je otvorila vrata i sačekala da joj se pridruži Taras, koji je pridržao vrata dr Prelecu.

»Ako se dobro sećam, samo Balažičku nisam«, šapnuo je i rukama pokazao nešto obilno, »za to nikad nisam imao želudac. Sirotica.«

...

„Varta je bio moj prvi slučaj. Mislim, moj... Prvi u kom sam učestvovao.“

Mesec dana nakon što je završio kriminalistički kurs i obavio višenedeljnu praksu, bio je dodeljen Penčevom timu, koji je istraživao nestanke, za koje su u početku pretpostavljali da su bekstva od zajmodavaca, poreske uprave, žena, dok u šumi slučajni prolaznici, gljivari, nisu našli prvo telo. I pošto su na mestu zločina pronašli bateriju Varta, slučaj je dobio to ime.

Da li je Penca tada dizao nos nad njim? Koliko je on primetio, nije.

Istraga se vukla i nije vodila nikuda, pa su se u nedostatku dokaza odlučili za blefiranje, uhvatili prvog koji se našao u mreži mutnih veza sa tri poznate žrtve i svim snagama se okomili na njega. Na osnovu mutnih nagoveštaja, koji se nisu mogli nazvati ni indicijama, najpre su ga zadržali dvadeset četiri sata, a potom mu, na osnovu još mutnijih nagoveštaja, zbog kojih je tadašnji istražni sudija odmahivao glavom, odredili sudsko zadržavanje od četrdeset osam sati. Ništa nisu saznali. I kad su očajali, Penca je na njega poslao Tarasa. Neka još i mali proba. Taras je seo naspram debelog, naduvenog muškarca, za kog se kasnije ispostavilo da je vođa grupe ubica, a ovaj ga je pogledao s visine i počeo da se žali na postupanje policije, koja ga maltretira iako za sve za šta ga sumnjiče ima alibi.

„E zato je vako u našoj državi“, duvao je, „oni s juga su bre zaštićeni ko beli medved, a poštenog čoveka svi napadaju...“

„U potpunosti vas razumem“, lagao je, „samo još da mi date nekakav rezime onoga što ste rekli kolegama, i slobodni ste.“

Klimao je i klimao i za sat i po vremena, koliko je trajao razgovor, odnosno monolog saslušavanog, nije saznao ništa što starije kolege pre njega već nisu saznale. Bio je uporan samo zato što mu je Penca rekao da ne sme da izađe iz kabine pre nego što prođu dva sata.

„Još i vama ću da kažem gde sam se kreto to vreme za koje me smarate...“

Nabrojao je alibije iako Taras to uopšte nije tražio od njega.

„Kad je nesto Slodnjak...“ bio je tu i tu, „kad su odveli Brajnika... Kovača... Markeža...“

Četiri – za tri tela. Četvrto tada još nisu našli, nisu ni znali da postoji. Čak bi i Taras to skoro prevideo.

Pritisli su ga, i iako posle toga nije ništa više rekao, nastavak je bio jednostavan. Kada znaš, kada si uveren u to šta treba da tražiš, onda ćeš to i naći, govorio je Penca, koji je zasluge za rešavanje tog slučaja mirno mogao da pripiše sebi, što bi na njegovom mestu uradili svi.

To „kada znaš šta treba da tražiš, onda ćeš to i naći“ Taras je zapamtio za ceo život.

...

Ljudi u Gorenjskoj u načelu ne vole da ih neko ometa usred posla, ili makar usred onog dela dana koji je namenjen poslu, ne vole da ih posećuje policija, i po tome se ne razlikuju od drugih delova Slovenije, ali ovog puta je radoznalost povodom vesti da su u reci nedaleko odatle pronašli žensko telo preovladala nad uobičajenom uzdržanošću. Nisu, kao što bi uradili da se pred njima pojavio neki državni službenik, samo slegali ramenima i odgovarali da oni gledaju svoja posla i da ih ostalo ne zanima, već su, kako kaže popularna najava neke radio emisije, na trenutak napravili pauzu i poslušali. Ali nažalost, njihovi odgovori Brajcu i Ostercu nisu bili od pomoći.

„A koja bi to mogla da bude?“, pitanjem su odgovarali na pitanje. „Jel’ verujete da nemam pojma...“ Odnosno: „Da je odavle, neko bi već štogod reko. Nijedna nam bogami ne fali...“ A tamo gde je u kući bio muškarac, naročito penzionisani muškarac, na stolu bi se pojavila flaša sa čepom od plute.

„Ova je od onih tepki tamo što ste vidli pred kućom. Sâm sam je ispeklo. Oćete da probate?“

Tako da Brajčev afektirani entuzijazam pri naručivanju menija broj jedan treba razumeti i u tom svetlu.

Trebalo je petnaest minuta da narudžbina stigne na sto, a trajalo bi još manje da Osterc nije izvoljevao s pomfritom, koji je jedini morao da se pravi od početka. Brajc se bacio na hranu, pa je Osterc neko vreme bio na miru s mislima dubljim od „e, ovo nije loše“ ili „ništa kao domaće“ ili „nema lepše ptice od prasice“ i „od svog povrća najviše volim meso“... A kad je Brajc prvi put dublje udahnuo i kad je hteo da kaže nešto sadržajnije ili makar opširnije, Osterc ga je preduhitrio s pitanjem:

„Je li, šta kažeš da odradimo još njih nekoliko? Da nas Taras ne bi gnjavio...“

Brajc je odložio viljušku na tanjir, što je – s obzirom na to da tanjir još uvek nije bio prazan – značilo da ga je Osterc svojim pitanjem prilično iznervirao.

„Ma nek ide sam da popisuje“, skoro se prodrao tako da su se sve glave u kafani blago okrenule u njegovom smeru. „Ionako nema smisla jer niko ništa ne zna i niko nikome ne fali.“

Osterc je klimao glavom, podsećajući pomalo na igračke sa glavama na oprugama koje su neko vreme bile popularne na kontrolnim tablama ili zadnjim policama automobila, na različite pse i pingvine koje je kretanje automobila teralo na smešno treskanje glave. Kada je Brajc ponovo uzeo viljušku, Osterc je odmahnuo glavom i pokušao još jednom.

„Svejedno, imamo ih samo deset...“

Ovog puta se Brajc nije dao omesti, na viljušku je nabô novo parče mesa, nožem mu pridodao i krompir, stavio sve u usta, sasvim polako sažvakao, a zatim brižno odložio nož i viljušku na tanjir, i to tako da se konobarica, ako slučajno prođe, ne zbuni i ne odnese mu tanjir, na kome je bilo još malo materijala, dakle ukršteno; salvetom je obrisao uglove usana i pitao.

„Dobro, koliko bi po tebi bilo dovoljno?“

„Bar nekih petnaest.“

Brajc je progutao zalogaj, pogledao po kafani, odsekao novo parče pečenja, strpao u usta novi zalogaj krompira i promumlao:

„Četrnaest će biti sasvim u redu.“